

[Henry Christensen.]

er det efter min mening et forkert billede af stillingen. Det almindelige i Danmark er, at ministrene samtidig er medlemmer af folketinget og foruden deres ministergage får vederlag som folketingsmedlemmer uden at deltage i det almindelige folketingsarbejde. De ministre, der er medlemmer af folketinget, udøver overhovedet ikke anden indsats i folketinget end den minister, der ikke samtidig er medlem af det høje ting, bortset fra at de må rejse sig ved afstemningerne.

Det er efter min mening i sin orden, at ministrene ikke deltager i folketingsarbejdet; det svarer også til den adskillelse af lovgivende og udøvende magt, som vor forfatning bygger på. Konsekvensen af dette synspunkt er imidlertid, at det folketingsvederlag, som ministrene oppebærer, må betragtes som en bestanddel af deres ministerlønning, og derved kommer det samlede vederlag til en minister både med og uden portefølje op på henimod 60 000 kr. Den bestanddel af dette vederlag, der hidrører fra folketinget, er for kun 2-3 år siden forhøjet væsentligt, bl. a. med den motivering, at der herved skabtes en ordening, der skulle holde mange år frem i tiden. Der er altså herigennem rent faktisk foretaget en forhøjelse også af ministres vederlag, hvorfor vi finder det så meget mere berettiget i den nuværende situation at opretholde vor afvisning med hensyn til at medvirke til denne del af lovforslaget.

Når jeg har sagt dette, følger imidlertid også, at vi finder det rimeligt, at den højtærede minister, der ikke oppebærer folketingsvederlag, for fremtiden får en forbedret lønmæssig placering. Vi synes imidlertid ikke, at bestemmelserne om dels en forhøjelse af lønnen, dels et omkostningstillæg, dels et med finansudvalgets tilslutning fastsat repræsentationstillæg er videre hensigtsmæssige, endsige udtryk for den forenkling, vi i øvrigt i de lønningslove, vi har beskæftiget os med, har tilstræbt.

Den rette fremgangsmåde her må vist være at fastsætte et anseligt løntillæg for den pågældende minister og i det hele taget for ministre, der ikke samtidig er medlemmer af folketinget.

Man kan så rejse det spørgsmål, om konsekvensen af disse betragtninger ikke må

være, at vi, som tilfældet f. eks. er i Norge, gennemfører, at medlemskabet af folketinget suspenderes, så længe den pågældende er minister. Det ville i og for sig svare bedre til vort forfatningsmæssige grundlag. Jeg har imidlertid kun her villet nævne tanken, og jeg mener, at gennemførelsen af en sådan tanke må ske på et andet grundlag end blot ved en ændring af en ministerlønningslov, men jeg finder på den anden side, at synspunktet måske nok er værd at overveje.

Ud over den foreslåede lønforhøjelse til ministrene indeholder lovforslaget nogle sanerende bestemmelser vedrørende ventepenge og pension. Her er der ikke foreslået forhøjelser, men, så vidt jeg kan bedømme, visse praktiske forbedringer.

Må jeg have lov til i al almindelighed at sige, at også til det lovforslag, vi her har til behandling, er der kun afsat 3-4 arbejdsdage for folketinget. Det kan ikke være rimelige arbejdsvilkår. Regeringspartierne har måske for længst kunnet tage stilling, men havde man haft et virkeligt ønske om medarbejderskab hos oppositionen, var man simpelt hen ikke kommet med forslaget på et så sent tidspunkt.

Ole Bjørn Kraft: Det høje ting vil måske tilgive et ældre medlem, at han til indledning for det, han har til hensigt at sige under behandlingen af det foreliggende lovforslag, kaster et blik tilbage; thi forholdet er, at et lovforslag af denne karakter har en slags jubilæum, idet behandlingen af det første lovforslag vedrørende dette emne og med et nogenlunde tilsvarende indhold begyndte den 25. maj 1927. Da stillede de socialdemokratiske medlemmer under drøftelsen af tjenestemandslønningerne et ændringsforslag, som gik ud på, at det ikke skulle være ministre tilladt at have bierhverv, som man kaldte det, ved siden af den egentlige ministergerning, hvad nogle af ministrene dengang havde i meget stor udstrækning.

Det daværende ministerium Madsen-Mygdal afviste dette socialdemokratiske ændringsforslag og ønskede ikke nogen forandring vedtaget. Da forslaget kom til afstemning i tinget, blev det socialdemokratiske ændringsforslag, der naturligvis støttedes fra radikal side, vedtaget med 72 stemmer mod 70, og det forårsagede, at